

[Elisabeth Bruun Olesen]

jeg er meget, meget positiv. Jeg synes, det er godt, at ministeren synes, at de socialdemokratiske tanker, som SF, VS og de Radikale – og her sidder nøglepersonerne i dette spil jo – støtter, skulle igennem, og så kom de igennem. Jeg husker da, at ministeren under debatten absolut var, jeg vil tillade mig at sige noget vrangvillig over for forslaget, og hvis ministeren ikke fået det meget, meget, meget brede forlig. Lad os fortsætte på den måde, det synes jeg er flot!

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg må nok sige, at arbejdsministeren er optimistisk, og det er jo altid godt. Og når jeg tænker på, hvilken opposition arbejdsministeren har, og hvor meget vi egentlig hjælper, så er der jo også grund til at være optimistisk. Jeg er enig med fru Elisabeth Bruun Olesen i, at hvad der er sket af offensive ting på disse områder i den sidste tid, skyldes, at oppositionen har rejst dem. Men lad nu det ligge, for jeg kan også lide den samarbejdsform.

Det, der i øvrigt kalder mig herop, er al den talmagi. Åh, hvor var det slemt, da socialdemokraterne sad ved magten, og nu er det blevet så godt alt sammen. Jeg husker, da vi havde en socialdemokratisk regering og vi havde 150.000 arbejdsløse, hvordan vi stod og hegledede regeringen igennem her fra talerstolen: det var dog for galt, at vi havde 150.000 arbejdsløse. Og jeg husker, hvordan de Konservative og Venstre sammen med Socialdemokratiet forsvarede sig – for vi har jo nemlig ikke haft en socialdemokratisk regering, som ikke har været afhængig af et eller flere af de borgerlige partier, der i dag står og gungrer oven i hovedet på Socialdemokratiet. Der har desværre været alt for korte perioder, hvor Socialdemokratiet ikke har været afhængig af de borgerlige partier, og derfor har de borgerlige partier naturligvis et medansvar også for de dårlige tal, der har været tidligere, lige så vel som de har et ansvar for de dårlige tal, der er i dag med hensyn til arbejdsløsheden.

Så synes jeg heller ikke, man skal glemme, at der var et afsnit, der hed SV-regeringen. Den gik først af den 26. oktober 1979, og som bekendt er tingene længe undervejs her.

Regeringen kan i øjeblikket rose sig af, at man nu endelig har fået lavet 1.000-plads aftalen i 1987 vedrørende social- og sundhedsuddannelserne. Jamen den blev gennemført, da Socialdemokratiet i 1982 samarbejdede med SF.

Skal vi nu ikke komme ned på jorden igen og så lægge op til at tage fat i de ting, vi reelt er uenige om?

Da jeg også har opbrugt min tid, må jeg komme igen med, hvad det er.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Jeg konstaterede, at arbejdsministeren kom i tidnød, og Det Radikale Venstre plejer jo at hjælpe regeringen, når der er rimelig grund til det. Derfor vil jeg da gerne give arbejdsministeren lejlighed til at svare på nogle af de ting, det ikke rigtig lykkedes at svare på i første omgang, og derfor vil jeg spørge arbejdsministeren, dels hvorfor der ikke var noget mere om det langsigtede i redegørelsen, dels hvad arbejdsministerens reaktion er på de citater, jeg kunne diske op med fra AKF-rapporten. Jeg synes, at ikke mindst det sidste er foruroligende.

(Kort bemærkning).

Carsten Andersen (SF):

Når nu arbejdsministeren bliver hjulpet til talerstolen igen af Det Radikale Venstre, vil jeg godt bede ham om også at svare på det, der står i rapporten »Arbejdsmarkedet og arbejdsmarkedspolitik«, side 89 – jeg citerer:

»Kravet om et generelt højere kvalifikationsniveau vil delvis blive opfyldt i 1990erne, fordi de nye generationer, der kommer ind på arbejdsmarkedet, har et højere uddannelsesniveau end de ældre, der forlader arbejdsmarkedet.«

Arbejdsministeren var så venlig at inddrage denne rapport i debatten, og derfor er det at sige, at her lå en del af politikken for arbejdsministeren. Må jeg forstå den bemærkning, der står på side 89, sådan, at vi klarer uddannelsesniveaet på arbejdsmarkedet ved, at der kommer nye til, og o.k., så ryger de gamle, men det er der ikke så meget at gøre ved; de skal jo ikke lære så meget, når de alligevel skal gå af?